

ВЕРБАЛІЗАТОРИ ДАВНЬОГЕРМАНСЬКИХ МАГІЧНИХ ТЕХНІК ПРИ ПРОРОКУВАННІ ДОЛІ

Троць О. В.

Київський університет імені Бориса Грінченка

Стаття присвячена аналізу давньогерманських магічних технік при проорокуванні *долі* у давньогерманських манускриптах із застосуванням лінгвокультурологічного підходу. Магічні техніки були представлені у давніх текстах наступними лексемами: *seiðr*, *spá* (*spae*), *galdr* “*ворожіння*”, зазвичай ці техніки практикували жінки. Етимологія наведених лексем підтверджує факт про існування детермінованого зв'язку між формою та значенням цих слів. Магічні техніки допомагали жінкам-пророчицям віщувати *долю*, майбутні події або накладати магічні чари.

Ключові слова: давньогерманські магічні техніки, доля, етимологія, жінки-пророчиці, лінгвокультурологія.

В статье проанализированы древнегерманские магические техники, определяющие судьбу, выделенные из древнегерманских манускриптов, в лингвокультурном аспекте. Магические техники были представлены в древних текстах следующими лексемами: *seiðr*, *spá* (*spae*), *galdr* “*ворожба*”, как правило, эти техники практиковали женщины. Этимологии приведенных лексем подтверждает факт существования детерминированной связи между формой и значением этих слов. Магические техники помогали женщинам-пророчицам определять судьбу, будущее либо налагать магические чары.

Ключевые слова: древнегерманские магические техники, женщины-провидицы, лингвокультурология, судьба, этимология.

The article deals with the analysis of Old Germanic magic in its correlation with the *fate* in the Old Germanic manuscripts on the basis of the linguocultural approach. Magic as described in the old texts was represented by the following words: *seiðr*, *spá* (*spae*), *galdr* “*witchcraft, incantation*”, and was considered to be the province of women. Etymology of these lexemes proves the fact that there was a determined connection between the form and the meaning of the suggested lexemes. These magic techniques helped women-practitioners to foresee the *fate*, future events, or to cast a magic spell.

Key words: cultural linguistics, etymology, fate, Old Germanic magic arts, women-practitioners.

Магічні техніки та сакральні феномени вже тривалий час привертають увагу як вітчизняних, так і зарубіжних лінгвістів. Актуальним на сьогоднішній день виявляється їхнє вивчення у термінах лінгвокультурологічної теорії, яка дозволяє розглядати мовні знаки, які репрезентували ці поняття у давньогерманських текстах, крізь культурологічну призму. Попри досить широке висвітлення даної проблематики відомими лінгвістами, існує певна лакуна у дослідженні використовуваних жінками-пророчицями давньогерманських магічних технік, які дозволяли їм провіщати майбутнє, відкривати *долю* людини або накладати чари.

Метою нашого дослідження є аналіз мовних та позамовних фактів, які дозволяють розкрити зміст давньогерманських магічних технік, використовуваних жінками-пророчицями для віщування *долі* або ворожіння. Реалізація поставленої мети зумовила необхідність розв'язання таких завдань: розглянути лексеми, що вживалися на позначення давньогерманських магічних технік; виокремити у давньогерманських текстах імена жінок-пророчиць та проаналізувати їх; висвітлити етимологію лексем, що стосуються магічних технік.

Матеріалом слугують лексичні одиниці, вибрані з давньогерманських писемних пам'яток.

Згідно з уявленнями, що побутували у давньогерманському суспільстві в епоху Ранняго середньовіччя, деякі жінки були наділені особливою магічною силою, тому представниці прекрасної статі користувалися неабиякою владою та шаную у давніх германців на відміну від жінок інших племен. Ці “священні людські створіння” володіли знаннями, які допомагали їм відкривати *долю* людини та накладати магічні чари. Процес передбачення *доли*, ворожіння у давньогерманських манускриптах позначався лексемами: двн.-ісл. *seid, seiðr* ‘чари; ворожіння; магічне закляття’ [10, р. 353] або двн.-ісл. *galdrar, galðrar* ‘ворожіння; чаклунство’ (=множина від двн.-ісл. *galdr, galðr* ‘магічна пісня’) [10, р. 158]; пор., також: двн.-англ. *gealdor* або *galdor* та двн.-в.-нім. *Galstar* ‘ворожіння, магія’ [8, р. 365]). У давньоісландській мові є навіть слово, в якому інтегровано ці дві лексеми – *seiðgaldr* ‘магічне закляття’ [10, р. 353]. Приклади, вибрані з давньогерманських манускриптів, слугують ілюстрацією вживання цих лексем у тексті:

- двн.-ісл. *Þau bjuggust svá við, at seiðr skyldi fram fara um nóttina eptir* [13, р. 2] – “*він домовився з нею, що вночі вона буде ворожити*”;

- двн.-англ. *Ve ðam gealdre* [8, р. 365] – “*за допомогою ворожіння*”;

- двн.-англ. *easencræftig, iumonna gold galdre bewunden* [8, р. 3051–3052] – “*золото того чоловіка було під магічними чарами*”.

Давньоісландський іменник *seiðr* за однією з етимологічних гіпотез буквально означає ‘кипіння, булькотіння’, що свідчить про зв’язки цієї практики з шаманізмом та іншими формами примітивної магії. Під *кипінням* тут слід розуміти спеціальний психологічний стан *зміненої свідомості*, якого мала досягти пророчиця під час ворожіння [7, р. 134-156]. Згідно з іншою гіпотезою іменник *seiðr* має спільний корінь з двн.-англ. дієсловом *sittan* ‘сидіти’ (пор.: гот. *sitan*; двн.-сакс. *sittian*; двн.-фриз. *sitta*; двн.-в.-нім. *sizzan*; двн.-ісл. *sitja*) [2, р. 97]. Зв’язок цих лексем пояснюється тим фактом, що під час магічного сеансу чаклунка *seiðr* сиділа на підвищенні – *seið-hjallr*, буквально ‘підмостки; ешафот’.

Під час *seiðr* пророчиця перебувала в стані магічного трансу, який і дозволяв робити передбачення. Мистецтво *seiðr* було мистецтвом одиначок, самітниць. Чаклунки-*seiðr* не склали магічної спільноти, не збиралися разом, на зразок шабашу відьом, який характерний для інших індоєвропейських традицій, хоча під час ворожіння їм іноді асистували дівчата, які співом ритуальних пісень допомагали сейтконі увійти в стан трансу. Магію *seiðr* використовували також для того, щоб вплинути на свідомість людини, викликати забуття або жах, створити певну ілюзію [6, р. 313]. У давніх текстах цей стан носив назву *sjónhverfing* із значенням ‘галюцинація; запаморочення свідомості, викликане дією магічних чар’ [10, р. 365]. Роль *seiðr* у створенні ілюзії добре задокументовано у давньоісландських сагах, до неї звертаються для того, щоб приховати людину від ворогів. Наприклад, у “Сазі про людей з піщаного берега” – *Eyrbyggja saga* (частина 20) – жінка на ім’я Катла, яка добре розумілася на *seiðr*, у такий спосіб хотіла врятувати свого

сина Ода від воїнів, які мали намір його вбити. За допомогою магії жінці вдавалося це зробити, і він був у безпеці, доки не з'явилася інша *seiðr*–чаклунка Геїрід і не подолала чарів Катли:

- *Mun Geirriður tröllid þar komin og mun þá eigi sjónhverfingum einum mega við koma* [12, р. 20] – “сюди прийшла троліха Геїрід, і тому буде неможливо врятуватися за допомогою магічних чарів, ілюзії”.

Континентальні германці також практикували магію, але слова, споріднені з двн.-ісл. *seiðr*, вживалися ними у контекстах, де йшлося про магію ельфів, пор.: *ælfside* ‘чари ельфів; жах’ [3, р. 117–130]. Наприклад:

- двн.-англ. *Dis is se hālga drænc wið ælfside* [8, р. 115] – “це святий напій проти чарів ельфів”.

Етимологія двн.-ісл. *galdrar*, *galðrar* та двн.-англ. *gealdor*, *galdor* є більш прозорою. Ці іменники утворилися від двн.-англ. сильного дієслова *gellan*, *giellan* ‘кричати; співати’ та, відповідно від двн.-ісл. дієслова *gjalla*. Названі лексеми походять від прагерманської основи **gelnanan* < і.-є. **ghel-* з тим же значенням [9]. На нашу думку, вибір саме лексем *galdrar*, *galðrar* (=двн.-ісл) та *gealdor*, *galdor* (двн.-англ.) на позначення магічної техніки був також не довільним, а детермінованим специфічним характером магічної процедури, як і у випадку з *seiðr*. Адже під час ворожіння жінка-пророчиця мала перебувати в стані трансу, який можна було викликати за допомогою магічної пісні або монотонного вигукування окремих звуків. Підтвердженням цієї гіпотези є ритуал ворожіння, опис якого буде наведений нами далі.

Слова на позначення давніх магічних технік не вийшли з часом із ужитку, а збереглися і до нині. Наприклад, у сучасних германських мовах лексема *seith* або *seid* позначає різновид північної магії, відомий як ‘техніка’ або ‘магія сейту’. Сучасні німецькі іменники *Galsterei* ‘ворожіння’ та *Galsterweib* ‘відьма’ походять від двн.-в.-нім. *Galstar* ‘ворожіння, магія’. Сучасне англійське дієслово *to yell* ‘кричати’ та ісландське *að gala* з тим же значенням етимологічно пов’язані з двн.-англ. *gealdor*, *galdor* та двн.-ісл. *galdrar*, *galðrar* ‘ворожіння; чаклунство’ [9].

Окрім наведених вище лексем, у давньоісландській традиції на позначення *ворожіння*, *віщування* вживався також іменник *spæ* або *spá*, і тому жінок, які використовували *техніку sne* та *техніку сейту*, називали, відповідно спаконами та сейтконами, двн.-ісл. *spákona* та *seiðkona*. Давньоісландська чаклунка *völva* (пор.: двн.-в.-нім. *völva*, *vala*, *wala* ‘провидиця, чаклунка’) також практикувала *spá*. Підтвердженням цьому є назва однієї з пісень “Старшої Едди” – *Völuspá* (*völva* ‘чаклунка’ + *spá* ‘віщування’) або назва однієї з частин давньоісландської саги “Про Оду Стрілу”, пор.: *Völvun spáði Oddi* ‘чаклунка пророкує майбутнє Одові’. Іменник *völva* має спільний корінь з двн.-ісл. іменником *völfr* зі значенням ‘магічний жезл, ціпок’, можливо тому у давньоісландських текстах пророчиць переважно зображають із ціпком у руці.

Слід також зазначити, що між давньоісландськими магічними техніками *seiðr* та *spæ* є певні відмінності, зокрема, якщо іменник *seiðkona* вживався на позначення пророчиці, яка практикувала

чорну магію (пор.: богиня Фрея із “Саги про Хедіна та Хьогні” накладає чари забуття на короля Хьогні, що спричинило жорстоку битву), то іменники *spákona*, *völva* у давньогерманських джерелах репрезентують чаклунок білої магії (пор.: пророкування Вольвою майбутніх подій із едичної пісні “Віщування Вольви”). Всі три чаклунки передрікали *долю*, але для цього сейтконі необхідно було викликати магічних духів, які розкривали їй майбутнє, тоді як спакона та вольва самі були наділені необхідними для цього таємними знаннями. Проте різниця між ними у пізніших давньоісландських текстах невілюється, і дві назви вживаються як характеристики однієї особи, наділеної магичною силою, пор., наприклад:

- *Hún var vólva ok seiðkona ok vissi fyrir óorðna hluti af fróðleik sínum* [13, р. 2] – “вона була пророчиця і чаклунка та знала як минуле, так і теперішнє”;

- *Hon var spákona ok var kölluð lítivölva* [11, р. 4] – “вона була пророчиця, її називали малою вольвою”.

Ворожінням переважно займалися жінки, яких називали по-різному, в залежності від назви магичної техніки, якою вони володіли, пор.: *völva*; *seiðkona*; *spákona*, *spádis*, *spákerling*; *galdrakind*, *galdrakona*. Проте і серед представників чоловічої статі були чаклуни, які в давньоісландській мові мають назви: *seiðmaðr*, *seiðskratti*, *seiðberendr* (мн.); *spámaðr*; *galdramaðr*, *galdraraumr*, *galdrasmiðr*. Однак у епоху вікінгів двн.-ісл. іменник *seiðr* набирає забарвлення, притаманне двн.-ісл. іменнику *ergi* ‘жінкуватість; слабкість; пасивна гомосексуальність’, унаслідок того, що маніпуляційні здібності, необхідні для техніки ворожіння, суперечили рішучій, відкритій поведінці, властивій справжньому чоловіку. Згодом для характеристики ‘нерішучої, пасивної, боязкої, підступної’ поведінки почали вживати двн.-ісл. прикметники *ragr* та *argr* (пор.: двн.-англ. *earh*, *earg*, двн.-в.-нім. *arg*).

Зазвичай пророчиці – це самотні літні жінки, які багато подорожують. По їхню допомогу звертаються у скрутні часи, прислухаючись до їхніх порад. У сазі “Про Еріка Рудого” розповідається про *Völva Þórbjörgr*, яку було запрошено для того, щоб вона розкрила майбутнє жителям Гренландії, які потерпали від голоду. Як розповідає сага, чаклунка *Þórbjörgr* з’явилася ввечері, на ній був довгий темний плащ, прикрашений дорогоцінними камінцями. У руці вона тримала традиційну *stafr* ‘прядку, ціпок’, також прикрашену коштовностями:

- *Þat var hátt Þorbjargar um vetrum, at hon fór at veizlum, ok buðu þeir menn henni mest heim, er forvitni var á at vita forlög sín eða árferð. En er hon kom um kveldit ok sá maðr, er móti henni var sendr, þá var hon svá búin, at hon hafði yfir sér tuglamöttul blán, ok var settr steinum allt í skaut ofan. Hon hafði á hálsi sér glertölur, lambskinnskofra svartan á höfði ok við innan kattarskin hvít. Ok hon hafði staf í hendi* [11, р. 4] – “у Торбьйорг (пророчиці) була звичка відвідувати взимку звані обіди, її постійно запрошували до себе в гості ті, хто хотіли дізнатися про свою долю. Коли вона прийшла ввечері з чоловіком, який її зустрів, вона була одягнена таким чином: на ній був синій

плащ, зав'язаний спереду та прикрашений дорогоцінними камінцями. На її шиї висіло скляне намисто, на голові – чорна шапка з білого котячого хутра. В руці вона тримала прядку”.

Такий самий вигляд має і *seiðkona Heiðr* з іншої давньоісландської саги “Про Оду Стрілу”. Її також запросили для того, щоб вона розкрила долю, пор.:

- *Hún fór á veizlur ok sagði mönnum fyrir um vetrarfar ok forlög sín* [13, р. 2] – “усі люди запрошували її, щоб вона розповіла їм про їхню долю”.

Коли пророчиця входила в дім, її приймали як поважного гостя та відводили для неї почесне місце, садовили у високе крісло. Біля неї сиділи молоді жінки, які допомагали їй під час *seiðr*. Ворожіння було магічним ритуалом, який супроводжувався спеціальними піснями – *varðlokkur* ‘магічна пісня; чари’ [10, р. 472] або вигуками – *seiðlæti* ‘звуки, що виголошуються під час магічного ритуалу’ [10, р. 353], потрібними для того, щоб увійти у стан трансу та викликати сили, до яких чаклунка хотіла звернутися:

- *Hon bað ok fá sér konur þær, er kynni fræði þat, sem til seiðsins þarf ok Varðlokkur hétu* [11, р. 4] – “вона попросила, щоб їй допомогли жінки, які знають пісню, необхідну для ворожби, яку називають вардлок”.

Найдавніші згадки про жінок-пророчиць зафіксовані у творах римських авторів, де розповідається про германське войовниче плем'я кімбрі. Чаклунок цього племені зображали літніми жінками в білому одязі. Приносячи в жертву військовополонених, вони розбризкували їхню кров і в такий спосіб віщували майбутні події. Ритуальні техніки із застосуванням крові жертви (двн.-ісл. *blót*, двн.-англ. *blót* ‘жертва’) у північних германців позначалися двн.-ісл. іменником *Blót* ‘жертвопринесення’. Доказом того, що плем'я кімбрі практикувало *Blót* слугує також археологічна знахідка *Haraldskær Woman*, виявлена в Ютландії (Данія) у 1835р. Тіло жінки покоїлося у торф'яному болоті і тому добре збереглося: скелет майже неушкоджений, є залишки шкіри та внутрішніх органів. Учені на підставі проведених дослідів висунули гіпотезу, що цю жінку було принесено в жертву під час *Blót* [4, р. 125– 186].

Язичницькі жертвопринесення *Blót* були явищем, поширеним не тільки у північних, а також і у континентальних германців. За язичницькими віруваннями кров мала магічну силу: чаклунки використовували її під час ворожіння. Зазвичай жертвами були тварини, свині та коні. Їхнє м'ясо готували у великих казанах, а кров розбризкували на статуї богів, на стіни, на всіх учасників цього ритуалу. Потім присутні збиралися на священну вечерю, як вони вважали, разом зі своїми богами. Приносячи жертви, давні германці намагалися схилити на свій бік богів, благали їх про добрий урожай, здоров'я, мир та злагоду. Північні германці святкували *Blót* три рази на рік: восени (в середині жовтня), взимку (в грудні) під час сонцестояння та навесні (у квітні) під час весняного рівнодення. В англосаксів ритуал жертвопринесення відбувався тільки один раз на рік, у визначений місяць, який мав назву *blótmónaðr* (двн.-англ. *blót* + *mónaðr* ‘місяць’). Цим місяцем був листопад – *Novembris*, бо саме в цей період вони запасалися харчами на зиму та пропонували в

жертви багатьох тварин, яких вони тоді вбивали. У фрагменті з одного давньоанглійського тексту цей ритуал описаний таким чином:

- *Se mónaþ is nemned on Léden Novembris, and on úre geþeóde blótmónaþ, forðon úre ylðran, ðá hý háðene wáeron, on ðam mónþe hý bleóton á, ðæt is, ðæt hý betáhton and benémdon hyra deófolgyldum ða neát ða ðe hý woldon syllan* [8, p. 113] – “цей місяць називають Новембріс латиною, нашою мовою це місяць, коли приносять жертви богам, тому що наші пращури, коли вони були язичниками, завжди приносили жертви цього місяця, тобто вони дарували своїм ідолам домашню худобу жертв”.

У цьому контексті на особливу увагу заслуговує етимологія лексем, пов’язаних з ритуалом жертвопринесення. Назва ритуалу *Blót* – це двн.-ісл. іменник зі значенням ‘жертвопринесення, жертва; святкування під час жертвопринесення’. Його відповідник є тільки у давньоанглійській мові: *blōt, ge-blōt* ‘жертвопринесення, жертва’. Норвезький філолог Сорфус Буге у 1879 р. висунув гіпотезу, згідно з якою найдавніше значення *Blót* ‘зібрання для магічних заклинань’ етимологічно пов’язане з лат. *flamen* (з давнішої форми **flādmēn*) ‘жрець’. Обидві ці лексеми походять від і.-є. основи **bhlād-(s)men* ‘жрець’ [9]. Етимологічно двн.-ісл. *Blót* є дериватом від двн.-ісл. дієслова *blóta* ‘приносити жертву богам, щоб схилити їх на свою користь’. Його відповідники: гот. *blōtan*, двн.-англ. *blōtan*, двн.-в.-нім. *blōzan* або *pluozan*. Показовим є вживання цих дієслів у текстах, пор.:

- двн.-ісл. *blóta til friðar, sigrs, langlífis, árs, byrjar* [10, p. 60] – “принести в жертву задля миру, перемоги, довголіття, доброго врожаю та погожого вітру”;

- двн.-англ. *Ða burhleode on Cartaina bleóton men hira godum* [8, p. 113] – “жители Карфагена приносили людей в жертву своїм богам”.

Відголоски язичницького ритуалу жертвопринесення простежуються в сучасному англійському іменнику *blood* ‘кров’ та дієслові *to bless* ‘благословляти, робити священним’. Сучасне слово *blood* походить від двн.-англ. *blod* ‘кров’ (пор.: двн.-фриз. *blod*, двн.-ісл. *blöð*, двн.-в.-нім. *bluot*, гот. *bloþ*), утворене від прагерманської основи **blodam* ‘кров, яку розбризкують на язичницьких жертвниках’. Дериватом від германської основи **blodam* є прагерманське дієслово **blothisojan* ‘окропляти, позначати кров’ю’, від якого походить сучасне дієслово *to bless* (двн.-англ. *bletsian, bledsian*, двн.-ісл. *bleza*, гот. *bleiþyan* ‘мати милосердя’). Цікавим є той факт, що саме це дієслово у перекладі Біблії на давньоанглійську мову глосувало лат. *benedicere* та грец. *eulogēin* ‘добре говорити про щось або когось; вихвалити’, а в Святому Письмі використовувалося для перекладу давньоєврейського *brk* ‘ставати навколішки, вихвалити’. Наприкінці давньоанглійського періоду значення двн.-англ. *bletsian, bledsian* змінилося на ‘дарувати щастя, добробут’ [9].

Слід також зазначити, що обидва двн.-англ. слова *blod* та *bletsian* походять від і.-є. основи **bhlo-to-* ‘набухати, литися потоком, і те, що раптово починається, розпускається’. У даному контексті не можна залишити поза увагою той факт, що для давніх германців характерним є

уникнення творення слів зі значенням ‘кров’ від інших і.-є. коренів, наприклад, – від і.-є. коренів *esen- (пор.: грец. поет. *ear*, лат. *aser*, санскр. *Asrk*) або *krew- ‘кров, що тече в людині’, від якого утворилося слово *кров* у балто-слов’янських та інших мовах (пор.: лат. *cruor* ‘кров з рани’, грец. *kreas* ‘м’ясо, серцевина’). Факт ігнорування давніми германцями синонімічних і.-є. форм при творенні лексеми зі значенням ‘кров’ можна пояснити існуванням певного табу на їхнє вживання, викликане особливим ставленням до крові як до сакральної субстанції, а не як до звичайної рідини, яка тече в організмі людини або тварини.

Повертаючись до аналізу найдавніших згадок про германських пророчиць у писемних пам’ятках, звернімося до римського історика Тацита, який згадував у своєму творі “Історія” (лат. *Historiae*) Веледу – чаклунку германського племені бруктерів. Ім’я *Veleda*, скоріш за все, було просто титулом на зразок див.-ісл. *völva* або навіть кельт. *Veleta* ‘пророчиця’, хоча паралель з кельтським словом є сумнівною через те, що *Veleda* не жила в регіоні, де говорили кельтською. Існує також гіпотеза, що *Veleda* походить від західногерманського *waldon* ‘мати силу’ [5, р. 26–85]. Ця жінка стала відомою під час повстання батавів (69–70 рр. н.е.), коли передрекла першу перемогу повстанців над римськими легіонами. Її вважали *святою* і тому відгородили від будь-яких контактів із зовнішнім світом. Вона жила самотницею у високій башті, передаючи свої пророцтва через посередниць. Ними були жінки з її родини, або її учениці. Згодом римляни взяли її в полон та зробили своєю пророчицею [1, р. 259–268]. Ось що про германських чаклунок пише Тацит:

- лат. *Veledae. ea virgo nationis Bructerae late imperitabat, vetere apud Germanos more, quo plerasque feminarum fatidicas et augescente superstitione arbitrantur deas. tuncque Veledae auctoritas adolevit; nam prosperas Germanis res et excidium legionum praedixerat* (Histories, 4.61) – “Велета була незайманою жінкою, яка мала великий вплив на бруктерів. Традиційно германці вважали, що жінки були наділені магічною силою передбачення та надавали їм священного статусу. Про магічні здібності Веледи говорили тоді багато, тому що вона передрекла перемогу германців та поразку римських легіонів”.

Готський історик VI ст. Йордан (лат. *Jordanes* або *Jordanis*) у своєму творі “Про походження та справи готів” – *Getica* говорить про готських чаклунок *Halju-runnos* ‘ті, що керують пеклом або володарюють у світі мертвих’, і розповідає як їх вигнав зі своїх земель готський король Філімер – *Filimer* (‘дуже відомий’): лат. *Filimer < ... > repperit in populo suo quasdam magas mulieres, quas patrio sermone "haliurunnas" is ipse cognominat, easque habens suspectas, de medio sui proturbat longeque ab exercitu suo fugatas in solitudinem coegit errare* (*Getica* XXIV: 121) – “Філімер < ... > знайшов поміж своїх людей відьом, яких він назвав своєю рідною мовою ті, що керують пеклом. Підозрюючи цих жінок у чаклунстві, він вигнав їх зі свого племені та примусив їх блукати далеко від його війська”. Згадування Йорданом готських чаклунок ще раз

підкреслює факт існування таких жінок, але через їхню магічну силу вони являли собою загрозу для релігійно заангажованого готського суспільства і тому мали бути вигнані з племені.

Таким чином, ключовими лексемами на позначення давньогерманських магічних технік, зафіксованими у давніх писемних пам'ятках, виступають двн.-ісл. *seid*, *seiðr*; *galdrar*, *galðrar*; *spæ*, *spá* 'ворожіння; чаклунство'. Етимологія цих лексем дозволяє говорити про детермінований зв'язок між формою та значенням обраних давніми германцями лексем на позначення ворожіння, віщування *долі*. В залежності від використовуваної техніки у давньоісландській мові представлені декілька іменників зі значенням 'чаклунка, пророчиця', серед яких виділяються з етимологічного і культурологічного погляду лексеми: *völva*, *seiðkona* та *spákona*.

ЛІТЕРАТУРА

1. Aswynn F. *Northen Mysteries and Magic : Runes and Feminine Powers* / F. Aswynn. – Llewellyn Publications, 2002. – 251 p.
2. Gloseki S. O. *Shamanism and Old English Poetry* / S. O. Gloseki. – New York: Garland, 1989. – 257 p.
3. Hall A. *The meanings of Elf and Elves in Medieval England* / A. Hall. – Glasgow: University of Glasgow, 2004. – 227 p.
4. Hamerow H. *Early Medieval Settlements: The Archaeology of Rural Communities in North-West Europe 400-900* / H. Hamerow. – Oxford: Oxford University Press, 2003. – 240 p.
5. Henderson J. *Figuring out Roman nobility: Juvenal's eighth Satire* / J. Henderson. – Exeter: University Press of Exeter, 1997. – 168 p.
6. Jochens J. *Old Norse Images of Women* / J. Jochens. – Philadelphia: University of Pennsylvania Press, 1996. – 380 p.
7. Richardson E. *Seiðr Magic* / E. Richardson // *Chaos International magazine*. – № 20. 1998. – P. 34–52.

ДЖЕРЕЛА ІЛЮСТРАТИВНОГО МАТЕРІАЛУ

8. *An Anglo-Saxon Dictionary* [ed. and enc. by N. Toller]. – London; Oxford : Oxford University Press, 1898. – 1302 p.
9. Klein E. *A Comprehensive Etymological Dictionary of the English Language* / E. Klein. – Amsterdam: Elsevier Publishing Co., 1966–1971. – Vol. 1–2. – 1176 p.
10. Zoëga G. T. *A Concise Dictionary of Old Icelandic* / G. T. Zoëga. – Oxford: At the Clarendon Press, 1910. – 560 p.
11. *Eiríks saga rauða* [online]. – Режим доступу: http://www.sagadb.org/eiriks_saga_rauda
12. *Eyrbyggja saga* [online]. – Режим доступу: <http://www.northvegr.org/lore/eyrbyggja/index.php>
13. *Örvar-Odds saga* [online]. – Режим доступу: http://www.northvegr.org/lore/sagas_oi/index.php#orvar